

Сестра Фон дьо Тен (копирайт)

Малки портокалчета

Малката рибка дръпна Принцесин за косата. Дъщерята на Морския Цар остави бродерията си и взе в ръка рибето.

- Какво се е случило, че така си се утрепало от плуване?
- Морето е станало горчиво! – хлъцна малката рибка.
- Пак ли някой нещо е изсипал където не трябва?
- Не! Там една девица седи и плаче, и така плаче, че вгорчи морето наоколо. Ела, направи нещо!
- Ако нещо си е изпуснала в морето, можехте да и го намерите и да и го върнете, не може там да няма рибари наоколо!
- Няма рибари, а и това, дето тя го е изгубила, нещо не може да се върне, изобщо ела ти!

Принцесин събра дългите си руси коси на плитка, прати рибето да повика Пешо Морския Кон, а докато го чакаше, събра в една торбичка малко скъпоценности, които обикновено вършеха добра работа в утешаването на безутешни девици.

Наистина колкото по-близо до брега плуваха Пешо и Принцесин, толкова по-горчива ставаше водата. Те се спряха до една буна да си поемат дъх и да се огледат. В миниатюрното заливче имаше стара лодка и както беше казала рибката – разплакана девица.

- Ти стой тук за прикритие, аз ще се опитам да разбера сама, това си е между нас, момиченцата! – рече Принцесин и се отправи към купчината камъни, където седеше девицата.

Една мокра ръчичка я потупваше по глезена и Джованина подскочи уплашена. Във водата пред нея плуваше русалка! И не само плуваше, но и нещо казваше, макар гласът и да беше полузаглушен от прибоя. Джованина извади носна кърпичка, избърса си носа и се наведе да чуе какво я питат.

- Ако нещо си си изпуснала в морето, само ми кажи какво е, и ще ти го намерим! Или ако искаш, избери си от моите неща, да не се мъчим да търсим! – Принцесин подаде на момичето торбичката с бижутата. Тя обаче не я взе.
- Не, не съм си изпускала нищо. Но да сте намирали Джовани?
- Кой е Джовани?

- Годеникът ми. Би трябвало да се оженим в неделя, но от онзи ден го няма никакъв. Ако беше отишъл в морето, нямаше да я има и лодката му, но тя е тук, а него го няма.

Принцесин сбърчи чело. Едно доста неприятно усещане се прокрадваше, че Джовани беше вече намерен, но до сватба нямаше да се стигне. За всеки случай тя свирна на Пешо. Той доплува с няколко маха и вежливо поздрави. Джованина повтори въпроса си. Пешо въздъхна.

- Той има татуировка на котва на лявата ръка?
- Да!
- И белег като кръст на левия глезен?
- Да, да! Това е той! Къде е?

Принцесин хвана ръката на момичето в своите две.

- На масичката ми за бродирание. До нас стигнаха само парчета в една бъчва, почти го бяхме събрали цял, но има части, които липсват. Даже мъртва вода не помогна, страшно съжалявам.

Русалката тактично изчака първата вълна на сълзи да се отдръпне. Тя знаеше, че земните двукраки трудно приемаха мисълта за края на тялото си и бяха склонни към необмислени решения в такива моменти. Така че когато Джованина скочи във водата с явното намерение да се дави, тя я избута на брега.

- При нас винаги можеш да дойдеш, но не искаш ли първо да разбереш какво е станало? Твоят Джовани не е удавник, така че не е при нас. Този, който го е разфасовал в онази опаковка, е на сушата, - Пешо беше почти гласът на разума, докато Принцесин държеше здраво мократа до кости девица. В нейните прекрасни зелени очи неочаквано светнаха пламъци.
- Аз, аз, прави сте, ще отида да разбера, макар че и сега май знам! Тук има едни натрапници, а главният им нещо ме задиря последните два месеца. Аз му казах, че съм сгодена, ама той не, та не, такива аранчини като моите никъде нямало, не можело така да се омъжвам и да затварям кръчмата. Миналата седмица Джовани дойде да ме види, а тази година нещо каза, че имал за него работа. И оттогава никой не е виждал Джовани! Твартата имаше наглостта вчера да дойде да ме кани на гости, при тях в крепостта! Винаги съм била добре дошла, казва, а за аранчини щял да ми разкаже приказка... Ще види той какви аранчини ще му се паднат и каква приказка аз ще му разкажа!
- Малките портокалчета, те не си ли растат по дърветата? Поне на нашия остров беше така... – попита Пешо малко неуверено.
- Аранчини не са портокалчета, това са кюфтенца в оризова дрешка. Като се панират, стават едни такива оранжеви и хрупкави. – поясни Джованина. Тя се замисли, после тихо попита, - На Джовани му липсва сърцето, нали?

Принцесин кимна и я потупа по ръката. – Откъде знаеш?

- Сега ми е ясно защо онзи тип ми разказва приказката за каменното сърце, което изяждало пътниците. Сърцето трябвало да се махне, да не пречи на пътя... Африканска приказка, там още някакви тикви имаше, заради тях ми я бил разказвал, че били също оранжеви.
- Ние с какво можем да ти помогнем? – делово попита Пешо. Той мразеше някой да разваля хубавите приказки.
- С нищо. Но можете да дойдете да гледате фойерверки довечера от главната кула на замъка.
- Онази, която е практически над водата?
- Същата. После нали казахте, че винаги мога да дойда при вас...

На вратата на крепостта Джованина намести по-удобно голямата кошница за пикник на левия си лакът. Началникът на охранителите вече беше отишъл да доложи на Големия Фридолин, че неговата пасия не само се е явила, ами и с кошница, пълна с местни хранително-вкусови забележителности. Както се полагаше, охранителите бяха проверили съдържанието на кошницата, а Джованина се беше съжалила над окапаните им със слюнка униформи и им беше дала да си гризнат по едно кюфтенце. Е, те бяха малко големички, затова само по едно, беше рекла усмихнатата сицилианка.

- Фридолин ви чака на горната тераса и вече разпореди да сложат бяла покривка! – Началникът на охранителите понечи галантно да вземе кошницата от Джованина, но тя отстрани ръката му.

От горната тераса се откриваше вид към целия голям залив. Започваше да се здрачава и домакинът палеше дебели свещи, за да прогони тъмнината. Беше наредил охраната да го остави на спокойствие – терасата имаше само един вход, а другият възможен изход беше Средиземно Море десетки метри по-надолу. Това беше най-високата сграда наоколо и Фридолин се чувстваше в пълна безопасност. Джованина нареждаше разни вкуснотии по масата, сред които няколко салати и не една, а две купи от любимите му аранчини. Нямахше начин дамата да няма сериозни намерения, иначе би ли донесла такова количество!

- Ами и аз да разкажа една приказка! – започна сицилианката. – Ама тя е известна отдавна, сигурно и децата я знаят, за Магарешката Кожа, дето си оставила пръстена да падне в баницата, дето пекла за принца. Пък той после го намерил и сам и го сложил на пръста!

Сицилианката игриво подаде на Фридолин едно хрускаво кюфтенце. От него наистина стърчеше мъничък сегмент на халка. Сърцето на любителя на кюфтенца и чужди невести запрепуска като валкирия – това беше изискан начин да му се каже, че най-накрая неговите усилия бяха дали плод. Той дръпна халкичката и я загледа в полумрака. Стори му се големичка за такава фина дама като Джованина. Фридолин се наведе по-близо до свещта, за да оцени ювелирното изящество, което несъмнено се таеше във висулката, декорираща халката. Съзерцанието беше прекъснато от

смеха на младата дама, която грабна едната купа с кюфтенца и с пъргавината на планинска коза се изкачи на ниската стена ограждаща терасата.

- Това твоя размер халка ли е? – запита кавалерът леко объркан от действията на красавицата.
- Ами и така може да се каже, но можеш да я задържиш, заедно с това кюфтенце, щото аз отивам при Джовани! Чао! – рече дамата и скочи в черното нищо. Тя правилно беше броила до единадесет. Аранчинката в ръцете на кавалера гръмна, а секунда по-късно гръмнаха и останалите в купата, детонирани от взрива. Когато охраната успя да отвори залостената врата, парчетата от Фридолин вече бяха позасъхнали, пък и те не бяха много, останалото се беше разлетяло с фойерверките.

Джованина успя да погледа филма на живота си само в началото, защото падането не беше дълго. Тя тупна в една чудовищно голяма раковина, постлана с морска трева и теглена от ято летящи рибки. Принцесин и Пешо и се усмихнаха:

- Ние дойдохме да погледаме фойерверките отблизо, нали ни покани! – рече Пешо Морският Кон.
- Мисля, че ти е малко рано да ставаш русалка. Винаги има и други възможности за решителни девизи! – Принцесин и подаде чаша с нещо прозрачно. Джованина го изпи на един дъх и почувства как и се доспива. Тя протегна към Пешо и Принцесин купата с кюфтенцата.
- Тези са без фойерверки. Реших, че като ще идвам, поне да ви донеса малко да пробвате.

Сицилианката склопи очи и заспа. Принцесин и Пешо философски задъвкаха по една аранчинка. Джованина наистина беше момиче с характер. А те знаехе едно място, което отчаяно се нуждаеше от такава дама. Къде беше това място е вече тема на друга приказка...